

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.239/2013/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év április hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A társtettesként elkövetett vesztegetés büntette miatt **I.r. vádlott és társa** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. március 26. napján kihirdetett 4.B.1685/2010/29. számú ítéletét **I.r. és II.r. vádlottak** vonatkozásában **megváltoztatja.**

A vádlottakat katonai mellékbüntetésként lefokozásra is **ítéli**, ugyanakkor a pénzmellékbüntetés kiszabását mindkét vádlottnál mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott tekintetében helybenhagyja.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. március 26-án kihirdetett 4.B.1685/2010/29. számú ítéletével **I.r. és II.r. vádlottat** bűnösnek mondta ki a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő, társtettesként elkövetett vesztegetés büntetében, ezért **I.r. vádlottat** 2 évi, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 300.000 forint pénzmellékbüntetésre, **II.r. vádlottat** 2 évi, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 500.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte. Mindkét vádlottal szemben 37.500-37.500 forint vagyonekobzást rendelt el. Rendelkezett a pénzmellékbüntetések meg nem fizetése esetére azok szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, és a vádlottakat egyetemlegesen kötelezte a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő ügyész mindkét vádlott terhére büntetésük súlyosítása érdekében fellebbezést jelentett be.

I., II.r. vádlottak és védőjük felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.507/2013/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozott, a bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és helyesen minősítette cselekményüket is. Nem értett egyet azonban a kiszabott büntetéssel, amely álláspontja szerint eltúlzottan enyhe. Kifejtette, hogy a vádlottak már-már zsarolási jelleggel további nagyobb pénzösszeg megfizetésére is felhívták az intézkedés alá vont személyt, ezért cselekményük tárgyi súlya az időmúlás

ellenére sem teszi lehetővé velük szemben a felfüggesztett büntetés alkalmazását. Érvelése szerint a törvényi minimumban megállapított börtönbüntetés és annak próbaidőre történő felfüggesztése nem fejezi ki a bűncselekmény tárgyi súlyát. Indítványozta ezért a kiszabott büntetés tartamának felemelését, a felfüggesztő rendelkezés mellőzését, és a vádlottakkal szemben pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett közügyektől eltiltás kiszabását.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlottak védője védenői felmentése érdekében bejelentett fellebbezést, továbbá az elsőfokú tárgyalás alkalmával előterjesztett perbeszédében foglaltakat továbbra is fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés c./ és d./ pontjai alapján megalapozatlan, mivel az iratellenes, és a bíróság tényből további tényre helytelenül következtetett. I.r. vádlott tekintetében indítványozta az ítélet személyi részének kiegészítését azzal, hogy időközben megszületett gyermeke. Iratellenesnek tartotta az ítélet azon megállapítását, hogy a tárgyaláson kihallgatott **tanú1** tanú vallomása nem támasztotta alá a vádlottak védekezését. Álláspontja szerint ezzel szemben az állapítható meg, hogy e tanú ugyanolyan körülményekről tett említést, mint I.r. vádlott, azonban a Fővárosi Törvényszék e vallomással nem foglalkozott megfelelően. Kifogásolta, hogy kritika nélkül fogadta el **tanú2** és **tanú3** tanúk vallomását, és ítéletének tényállását e bizonyítékokra alapozta. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a tanúk vonakodva tettek eleget megjelenési és tanú vallomástételi kötelezettségüknek, vallomásuk megtételekor bizonytalanok voltak. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság e tanúk előéletét sem értékelte kellő körültekintéssel. Összességében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bíróság által megvizsgált bizonyítékok nem alkotnak logikai egységet, nem alkalmasak arra, hogy kétséget kizáróan bizonyítsák védenői bűnösségét. Mindezek alapján elsősorban bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában kérte a vádlottak felmentését az ellenük emelt vád alól. Amennyiben a másodfokú bíróság a vádlottak felmentésére irányuló indítványának nem adna helyt, kérte az ügyész súlyosításra irányuló indítványának elutasítását, mivel álláspontja szerint a végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazása nem felel meg az irányadó bírói gyakorlatnak, figyelemmel a vád tárgyává tett cselekményre.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján mindkét vádlott tekintetében teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság maradéktalanul betartotta a büntetőeljárás szabályait, helyesen járt el, amikor az ülnök változásra tekintettel előlről kezdte a tárgyalást.

Az elsőfokú bíróság eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, és értékelési körébe vonta. A vádlottak tagadták a terhükre rótt bűncselekmény elkövetését, ennek során érdemi védekezést terjesztettek elő. Az elsőfokú bíróság a vádlottak védekezését megvizsgálta, tanúkat hallgatott ki, ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, illetve saját eljárása keretében is beszerezte azokat az okiratokat, amelyeket az ügy eldöntése szempontjából fontosnak vélt. A logika szabályai szerint indokolta, hogy miért

vetette el a vádlottak védekezését a tárgyalásán kihallgatott **tanú2** és **tanú3** következetes tanúvallomásaival szemben. Helyesen járt el, amikor e bizonyítékok értékelése során figyelembe vette azokat a közvetett bizonyítékokat is, amelyek a vádlottak védekezését cáfolták. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy **tanú1** tanú vallomása nem cáfolta **tanú2** tanú által elmondottakat, illetve, hogy a mobilszolgáltató által rendelkezésre bocsátott adatok pedig alkalmasak arra, hogy kételyt ébresszenek a II.r. vádlott által előterjesztett védekezéssel szemben, mivel a vádlott által használt SIM kártya más telefonkészülékben a vádbeli napot megelőző hat hónapon belül nem került használatra. A másodfokú bíróság álláspontja szerint tehát a közvetlen bizonyítékok, **tanú2** és **tanú3** tanú vallomásai, valamint a bíróság által megvizsgált egyéb közvetett bizonyítékok mindenben alátámasztották a bíróság által megállapított tényállást.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában rögzítette, hogy a vádlottak magatartásukkal kötelezettségüket megszegték, azonban kötelességsegzésük konkrét nevesítését elmulasztotta. E hiányosság, figyelemmel a vádlottak terhére rótt bűncselekmény minősítésére, az ítélet részbeni megalapozatlanságát eredményezte, a Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontjában írtak alapján. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján azzal egészíti ki, hogy: „A vádlottak cselekményükkel megszegték a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdésében, valamint az elkövetés idején hatályos a Rendőrség Szolgálati Szabályzatát meghatározó 62/2007. (XII.23.) IRM rendelet 3. § (1) bekezdésében írt intézkedési kötelezettségüket.”

A vádlottak személyi körülményeiben bekövetkezett változások miatt szükséges az elsőfokú ítélet kiegészítése azzal, hogy I.r. vádlottnak időközben megszületett a gyermeke, továbbá azzal, hogy II.r. **vádlott** szolgálati viszonya 2013. december 31-én megszűnt, jelenleg jövedelemmel nem rendelkezik, felsőfokú tanulmányokat folytat, amelyek költségeit családja fedezi.

Az előzőekben írt kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt a Fővárosi Ítéltábla elfogadta felülbírálata alapjául.

A vádlottak felmentése érdekében előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

A Be. 351. § (1) és a Be. 352. § (3) bekezdései alapján a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a másodfokú eljárásban olyan új tény, vagy bizonyíték merül fel, amely alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A másodfokú bíróság pedig csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel, kivéve, ha az iratok tartalma, vagy ténybeli következtetés alapján a vádlottat felmenti, vagy az eljárást megszünteti.

A fellebbviteli eljárásban új tény, vagy bizonyíték, amely alapján további bizonyítás lefolytatása vált volna szükségessé, nem merült fel, illetve az elsőfokú bíróság ítélete az előzőekben írt kiegészítésekkel megalapozott, és felülbírálatra alkalmas. A védő felmentésre irányuló indítványa, lényegében az elsőfokú bíróság okszerű, bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét támadta, ezért az a felülmérlegelés tilalmára figyelemmel nem foghatott helyt.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és helyesen minősítette a vádlottak cselekményét. A másodfokú bíróság a Btk. 2. §-ára figyelemmel a bűncselekmény elkövetése idején hatályos büntető jogszabályokat alkalmazta az ítélet felülbírálata során, mivel az elbíráláskor hatályos büntető törvénykönyv nem teszi lehetővé a vádlottak terhére rótt bűncselekmény enyhébb megítélését.

A vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy a közlekedési szabálysértés elkövetőjével nem intézkedtek, továbbá nem győződtek meg arról az eljárás alá vont személy bejelentését követően, hogy valóban elfogatóparancs van ellene kiadva, társtettesként megvalósították a 1978.évi IV.tv. 250. § (1) bekezdésébe ütköző a (3) bekezdés szerint minősülő, hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettét. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlottak mint intézkedő rendőrök az elkövetéskor hatályos 1978.évi IV.tv. 137. § 1/l. pontja alapján minősültek hivatalos személynek, továbbá azt, hogy kötelességüket megszegve jártak el.

A másodfokú bíróság vizsgálta, hogy a vádlottak cselekményük elkövetésekor nem voltak-e fontosabb ügyekben intézkedő hivatalos személyek. A következetes bírói gyakorlat szerint a gépkocsizó járőrök nem minősülnek fontosabb ügyekben intézkedő hivatalos személyeknek, figyelemmel arra, hogy az állampolgárok jogait és érdekeit közvetlenül érintő tevékenységről és minden egyéb intézkedésről előjáróiknak tartoznak beszámolási kötelezettséggel, és a további eljárás tekintetében már az illetékes előjáró a döntésre jogosult. (BH. 1982/84. számon közzétett eseti döntés) Az elsőfokú bíróság tehát az irányadó gyakorlatnak megfelelően minősítette a vádlottak terhére rótt korrupciós bűncselekményt.

Az előzőekre figyelemmel sem a vádlottak bűncselekmény hiányában, sem pedig bizonyítottság hiányában történő felmentésre irányuló indítványok eredményre nem vezethettek.

A vádlottak terhére, a büntetésük súlyosítása, és velük szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására irányuló indítványt a másodfokú bíróság a következők miatt nem találta alaposnak.

A vádlottak a terhükre rótt bűncselekményt 2009. október 30-án valósították meg, a büntetőeljárás rajtuk kívülálló okok miatt húzódott el. Az eltelt időre figyelemmel, amely további nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő javukra, a

másodfokú bíróság nem találta indokoltnak velük szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az időmúlásra figyelemmel kivételesen felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazásával is elérhetőek a büntetési célok, azonban szükséges a felfüggesztés időtartamának a törvényi maximumban történő meghatározása, ahogy az elsőfokú bíróság is rendelkezett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a pénzmellékbüntetés alkalmazásának törvényi feltételeivel kapcsolatban foglalt állást. A másodfokú bíróság álláspontja szerint megállapítható, hogy a vádlottaknak jelentős hiteltartozása áll fenn, jelenleg nem rendelkeznek olyan jövedelemmel, amely lehetővé tenné a cselekmény elkövetése idején hatályos Btk. 64. §-a alapján velük szemben a pénzmellékbüntetés alkalmazását. A másodfokú bíróság ezért mellőzte ezt az ítéleti rendelkezést.

A másodfokú bíróság azonban megállapította, hogy a vádlottak a terhükre rótt cselekmények miatt nem méltóak a továbbiakban rendfokozat viselésére, ezért az 1978. évi IV. törvény 131. §-ára figyelemmel velük szemben lefokozás katonai mellékbüntetést is alkalmazott.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felfüggesztett szabadságvesztés a kiszabott katonai mellékbüntetéssel együtt alkalmas arra, hogy megfelelően szolgálja a büntetés céljait.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokainál fogva - mindkét vádlott tekintetében helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítélete a Be. 372. § (1)-(2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2014. április 18. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt s.k.
előadó bíró

. Mészáros László s.k.
szavazó bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete a rendelkező részben írt változtatással I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában jogerős és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2014. április 18. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke